

Semavat sahifesini güneş ve yıldızlarla yazan kudretle, bal arısıyla karıncanın sahifelerini...

Ve keza semavat sahifesini güneş ve yıldızlarla yazan kudretle, bal arısıyla karıncanın sahifelerini hüceyrat ve zerrat ile yazan kudret bir olduğundan **اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ile (mes'elenin ilânıyla) Hâlıkın bir olduğuna delalet ve şahadet eder.**

Buradaki delilin ağırlık merkezi **“kâinatın tecezzi kabul etmemesi”dir**. Kâinat bir küldür; parçalara bölünerek sahiplenilemez. Semavat ayrı bir âlem, arz ayrı bir âlem, arı başka bir sanat, karınca başka bir fabrika değildir. Hepsi: Aynı kanunlara bağlı, aynı ölçülerle çalışıyor. **Birini yapan, hepsini yapmıştır**. Çünkü biri diğerinden kopuk değildir. Güneş dünya için, dünya bitkiler, hayvanlar ve insanlar için çalışır.

Her şey **birbirinin şartıdır**. Bir halkayı koparırsan, sistem çöker.

İnsan küçük bir alem olduğundan insana bakalım. Bir insanın kalbini kim yaratmışsa ciğerlerini, beynini gözünü de o yaratmıştır. Bu sebeple biz bir insanı bütün olarak alır. **Birini yapan, hepsini yapmıştır. Birini yapamayan hepsini yapamaz deriz. Beden tecezzi kabul etmez. Bir organı yapan, bütünü bilmek zorundadır. Bir hücreyi yapan, insanı yapandan başkası olamaz.**

Alemde büyük bir insan gibidir. Her bir varlık, kendi sistemine ve o sistemin de bağlı olduğu büyük kâinat düzenine uygun davranıyor. Tıpkı bir makinenin içindeki çarklar gibi. Bu küçük sistemler, sadece kendilerine hizmet etmiyorlar. Hepsi, daha büyük bir sistemin parçası olarak çalışıyorlar.

Atomdan moleküle, molekülden hücreye, hücreden canlılara, canlılardan ekosistemlere, dünyadan güneş sistemine, galaksilerden kâinatın tamamına kadar uzanan zincirde aynı nizam ve ahenk var. Parçalar birbirinden habersiz ama hep doğru çalışıyor. Sistem bölünmüyorsa, onu kuran da tektir.

Burada asıl soru “Kim bütünü biliyor?” meselesidir.

Metindeki ifade çok ince: *“Semavat sahifesi” “Bal arısı ve karıncanın sahifeleri”*

Bu, ayrı kitaplar değil; **aynı kitabın sayfalarıdır**. Kitap birdir; kâinat. Sayfalar farklıdır; varlıklar.

Bir sayfayı yazan, kitabı tanıyor. Kitabı yazan, her sayfaya hâkimdir.

Bir arının yaşaması için: Güneş mesafesi ayarlanmış. Atmosfer dengede. Bitkiler fotosentez yapıyor Mevsimler yerli yerinde. Yani: Arı, **kâinatın tamamına bağlı**. Arıyı yapan, güneşi, havayı, toprağı da yapandan başkası olamaz. Kâinat tecezzi kabul etmez; bir küldür. Birini kim yaptıysa, hepsini o yapmıştır.

Bir şehir düşünelim: Elektrik şirketi ayrı. Su idaresi ayrı. Yol yapım müdürlüğü ayrı. Çöp toplama şirketi ayrı. Ama hepsi: Şehre su getiriyor. Elektrik veriyor. Trafik düzenini sağlıyor. Temizliği yapıyor. **Öyle bir uyum var ki:** Ne çelişki var ne çatışma var ne de başıboşluk var. Eğer her biri kafasına göre çalışsaydı: Şehir yaşanmaz bir hâle gelirdi. Ama bir düzen, bir uyum var. **Bu gösterir ki:** Herkes tek bir makamdan emir alıyor.

Şehir tecezzi kabul etmez. Birini yapan, hepsini yapmıştır. **Kâinat da altyapılı bir şehirdir.** Güneş, rüzgâr, dağlar, nehirler ayrı ayrı var. Ama hepsi aynı sistemde uyumlu çalışıyor. **Demek ki:** Hepsinin bağlı olduğu **tek bir ilah** var hepsi aynı yerden emir alıyor ve vazifesini yapıyor. Tüm sistemleri kuran da yöneten de aynı yaratıcıdır.

Bir zatin bir saate sahip olması hâlinde, artık ona *“Bu saatin camı da senin mi? Akrebi de senin mi? Şu veya bu arki da senin mi?”* gibi sorular sorulmaz. Saat kimin ise saatin cam, akreb, yelkovan gibi levazımatı da onundur.

Çünkü: Dişli sayısı, mil kalınlığı, dönme hızı **birbirine bağlıdır**. Sonuç: **Saat parçalanamaz**. Parçalanamayan şey **tek ustayı gösterir**. **Kâinat da işleyen bir saat gibidir**. Kâinat kimin ise, güneş sistemi de O'nun, galaksiler de O'nundur...

Ateistler ve evrimciler genelde şunu yapar: Bütünü konuşmaz hep **parçaya** kaçarlar.

Çünkü bilir ki: **Bütüne bakılırsa, kaçış yoktur. Onun için bir varlığı alıp kendi içinde izah etmeye çalışırlar. Bütüne gözünü kapayıp parçada bir şeyler anlatmaya çalışırlar. Gözlerini koca âleme kapatıp, minicik parçada bir şeyler geveleyip dururlar. Parçayı kurcalayıp, bütünü unutturmak isterler. Ve şu masallarla küfürlerini ispat etmeye çalışırlar.**

1- “Parçalar ayrı ayrı oluşmuş olabilir.” Derler. **Bu cümle baştan çökmüştür.** Çünkü: Ayrı ayrı oluşan şeyler birbirini bilmez, birbirine hizmet etmez, birbiri için çalışmaz. Ama gerçek şu: **Kâinat bir küldür. Küll parçalanmaz. Parçalanmayan şeyin faili çoğalmaz.**

Parçada konuşup, bütünde susanlar Aslında bütünün gösterdiği hakikatten kaçmak için bunu yaparlar. Ve bu kaçışın ardında ilmî bir delil değil, sadece inat ve inkâr vardır.

2- Veya “Tabiat yaptı.” Derler. **Tabiat dedikleri** bir san'at-ı İlâhiyedir, sâni olmaz. Bir kitab-ı Rabbânîdir, kâtip olmaz. Bir nakıştır, nakkaş olamaz. Bir defterdir, defterdar olmaz. Bir

kanundur, kudret olmaz. Bilinci yok, iradesi yok, planı yok, kararı yok.

Bu aslında şu demektir: **Aklı olmayan, akıllı işler yaptı. Şuuru olmayan, şuur gösterdi.** İlimsiz bir kuvvet, ilimli neticeler verdi. Plansız kanunlar, planlı bir âlem kurdu. İradesiz sebepler, iradeli bir düzen meydana getirdi. Hikmetsiz mekanizmalar, hikmetli gayeler güttü. Görmeyen kör tesirler, gören intizamlar inşa etti. Seçme kabiliyeti olmayan kör kuvveler, en doğru tercihleri yaptı. Hata yapması kaçınılmaz olan tesadüf, milyarlarca defa yanılmaz bir sistem kurdu! Böyle bir iddia, itiraz değil; **mantığın intiharıdır.**

3-“Bir hücre küçük, evren büyük aynı şey değil.” Derler. Ve yine parçayı bütünden ayırmak isterler ve bir kaçış yolu daha bulduklarını sanırlar:

Bu itiraz da temelden yanlıştır. Çünkü bir hücre dediğin şey: Yaşamak için güneşe muhtaçtır, nefes almak için atmosfere muhtaçtır, hayatını sürdürmek için suya muhtaçtır, beslenmek için toprağa ve bitkilere muhtaçtır

Yani hücre tek başına bir şey değildir; **bütün kâinatla göbek bağı vardır.**

Eğer hücreyi yapan kudret: Güneşi yaratmamışsa, Havayı ayarlamamışsa, Suyu takdir etmemişse, Toprağı hazırlamamışsa O hücre bir saniye bile ayakta duramaz, yaşayamaz! Madem hücre bütünden ayrı değildir, öyleyse onu yapan da bütünü yapmak zorundadır.

İki ayrı fail yoktur. Büyüklük-küçüklük farkı yoktur. Her şeyi kuşatan tek bir kudret vardır.

Hücrede konuşan, evrende susamaz. Evrende susan da hücreyi izah edemez!

4- Çok sebepler bir araya geldi derler. Bu cümlede de kudreti bölmek isterler. Halbuki kainatı bölünmez bir küll haline getiren o sonsuz kudrettir ki o da tecezzi kabul etmez. Bir iş bir işe mani olmadığı gibi zor kolay gibi kavramlar o kudrete müsavidir. Çünkü kudret nihayetsizdir.

Hem çok sebep demek: Çok merkez, çok irade, çok plan demektir. Bu da: Çatışma, karmaşa, bozulma demektir. Ama kâinatla: Çarpışma yok, kaos yok, isyan yoktur. **Çok ilâh olsaydı,** emirler çarpıştırdı, kanunlar kavga ederdi, evren darmadağın olurdu.

لَوْ كَانَ فِئَهُمَا إِلَٰهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا؟

Eğer yerde ve gökte Allah’tan başka ilahlar olsaydı, kesinlikle ikisinin de düzeni bozulurdu. *Enbiya suresi, 22. Ayet*

Küçük bir köyde iki muhtar bulunsa, köyün rahatını ve nizamını bozarlar. Bir nahiyede iki müdür, bir vilâyette iki vali bulunsa, hercümerc ederler. Bir memlekette iki padişah bulunsa, fırtınalı bir karma karışıklığa sebebiyet verirler. *Otuz Üçüncü Söz*

5- “Parçalar ayrı ayrı oluşmuş olabilir. Sonra birleşmiştir.” Derler. Birleşmiş sistem, ayrı fail kabul etmez.

Bir bilgisayar düşünelim: RAM başka yerde “kendiliğinden” oluşmuş, işlemci başka yerde, anakart başka yerde. Ama soru şu: **Bunlar birbirine uyumlumu, frekansları voltajları, dirençleri uyum içinde mi?**

Eğer önceden **aynı plana göre** yapılmadıysa: Voltaj tutmaz, sistem yanar, açılmaz.

Birleşebilen parçalar: Önceden **birbirini tanıyor**, aynı ölçüye göre yapılmış demektir. Bu da **başta birlik** ister. **Sonradan birleşme iddiası, başta birliği ispat eder.**

Veya bir yazılım düşünelim: Milyonlarca satır koddan oluşuyor. Ama: En küçük bir kod satırı hatalı olsa program çöker. Şimdi soralım: Bu kodlar ayrı ayrı yazıldı ve birleştirildi diyen adama ne dersiniz? Elbette ancak gülersiniz. **Sonradan birleşmek demek, başta birleşmeyi ispat eder. Kâinatta bir yazılım gibidir.** Galaksiler ana sistem. Hücreler kod satırlarıdır. Aynı ilim, aynı kudret, aynı irade hepsinde tecelli eder.

Üstadımız bu delil ile aslında küfrün ve inkârın bütün direklerini tek bir cümlede yıkmaktadır. Çünkü tabiat, sebep ve tesadüf iddiaları kendilerince ancak parçada tutunabilir. Ama bütüne bakıldığında hepsi dağılır. Atomuyla semâ, hücresiyle galaksi aynı ahengin parçası olduğundan, “Bu âlem kendi kendine oldu.” sözü daha söylenirken çöker. İşte bu tevhid delili, inkârın bütün dayanaklarını kökünden kırar ve bize, kaçınılmaz olarak şu hakikati ilan

ettirir: **اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ**

Şimdi bu manalarla delilimizi bir daha okuyalım.

Ve keza semavat sahifesini güneş ve yıldızlarla yazan kudretle, bal arısıyla karıncanın sahifelerini hüceyrat ve zerrat ile yazan kudret bir olduğundan **اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ile (mes’elenin ilânıyla) Hâlıkın bir olduğuna delalet ve şehadet eder.**